

женѧ, коѧто седѣше не далѣче ѿ града въ
 нѣкое село, да ѿ ѿхрами. Но товѧ бѣше
 соизсмотрѣнїе вѣжїе, катѡ да се воспыта
 великомѣнцата въ таково мѣсто гдѣто
 живѣла хрѣтіаннѣ, тогѡ ради ѿ колкото
 растѣше, тѡлко помного провѣщаваше
 се ѿ слѡво то вѣжїе, коѣто ѿ нѣкон право-
 славы на всѧкѣи дѣнь слѣшаше. И понѣже
 естѣственнѡ ѿмаше добра дѣша, ѿ всѧ-
 ко благо ѿзволѣнїе, ѿ разѣмна сѣщн, прѣѧ
 въ сердцѣто си спасѣтелното вѣжїе слѡво,
 зашѡто се научн, какъ е хрѣтѡсн снъ вѣжїи,
 ѿ вѣз ѿстиненъ, вѣгъ, вѣчныи ѿ много-
 благоутрѡбенъ, ѿ е станалъ челоуѣкъ за-
 радъ насъ челоуѣцыте, воплотѣвса ѿ дѣа
 сѣа, ѿ прѣстѣа дѣва марїа. И поживѣлъ
 соиз насъ, давъ намъ оуобразъ крѡтѡсти ѿ
 смиренїа соиз многи знаменїа ѿ чудеса.
 ѿ пошѡ се е распѧлъ вѡлнѡ зарадъ насъ,